

Вжлкжт запитал Тигжра: „Защо ти, Тигро, не напускашъ тази гора?“

— Защото, отговорил Тигжра, в тази гора има две брези, на които пазя листата. Когато някой слеп откъсне от тия листа и потрие очите си, тутакси проглежда. Ако няма уши и потрие сжс сжщите местото на ушите, отново придобива уши. . . Ами ти Кумчо Вжлчо, защо не оставяш твоего скривалище?

— Защото, отговорил Вжлкжт, близо до моето скривалище живее един богат човек, който има 6000 агнета и едно черно куче. С костите на това черно куче може да се вжзвжрща живота на умрелите. Ето защо, аз се намирам там и постоянно го наблюдавам.

След това Вжлкжт запитал Лисицата: „Ти, Кума Лисо, защо обитаваш сѐ около онзи черен хжлм? Какво правиш там?“

— В подножието на онзи черен хжлм, отговорила Лисицата, аз пазя един кжс злато, голем колкото конска глава. . .

Доброто чуло разговорите и спокойно чакало, докато животните се разговорили. След това то станало и започнало да пипа по ред джрветата в гората; напипало двете брези, които били една до друга, откъснало от листата им, разтжркало местото на очите и ушите си и тутакси получило нови очи и уши. По този начин то можало да отиде на всекжде. . . Най-напред то отишло при черния хжлм, кждето намерило големия кжс злато — голем колкото конска глава. С този голем кжс злато отишло при богатия човек — стопанина на многото агнета и на черното куче. Поздравило го любезно и го запитало, дали не би му продал черното си куче.

— Защо не, отговорил стопанина, стига да ми заплатиш за него толкова, колкото ми струва.

— Гледай, казало Доброто: давам ти за него този голем кжс злато, сжгласен ли си?

— На драго сжрце, отговорил стопанина и дал черното куче, срещу златото.

Доброто си взело сбогом и вжрвело, вжрвело, стигнало една долина. Там то наклало огън, заклало кучето и го турило на огъня, докато останат само костите. След това счукало ги на прах, турнало праха в торбата си и отишло в престолния град — право в двореца на царя. Поради болестта на последния, то било прието от царицата. Тя го запитала от где иде, кой е и какво иска.

— Аз искам да бжда син на такжв човек, който нема син — казало Доброто.

— Щом е тжй, ти можеш да бждеш мой син, защото аз сжщо немам син, а още по-вече когато царя е тежко болен.

Доброто се сжгласило. След малко времето отишло на ливадата, кждето пасли царските коне. Там прекарало целия ден и вечерта, когато се вжрнало в двореца, срещнали го с тжжна вест за смжртта на царя.

Доброто отишло при царицата, която безутешно плакала и ѝ рекло: „Не плачи, мила царице и майко! Моя мил баща и царше бжде отново между живите. Аз имам прах от костите на черното куче; с този прах всеки умрял може да бжде сжживен“. — И то дало праха на царицата, която турила от него в устата на умрелия цар и той тутакси отворил очите си и станал.

— О, колко джлбок сжн прекарах, казал царя.

Но когато той узнал по какжв начин отново му бил вжзвжрнат живота, зарадвал се много и поканил гости от целото царство. На трапезата той се обжрнал кжм гостите с тези думи: „Нека знае всеки, че моя усинoven син ми вжзвжрна живота. За това негово дело аз го провжзгласявам за мой приемник, като още днес му поверявам царството си. Кажете му да влезе вжтре!“

Доброто било пак около конете и за това бжрзо изпратили пратеници да му обадят, че царя го вика. То отишло в двореца и там царя го посрещнал с голема нежност, прегжрнал го и му рекжл: „Драги ми сине! Ти ми вжзвжрна живота; ето защо, аз искам от днес ти да бждеш цар на тази страна“. При тия думи той му отстжпил златния трон и му сложил златната корона вжрху главата.

Царят имал и една джщеря, която била смиренна като луната и красива като слжнцето. Той попитал джщеря си: „Мила джще, искаш ли да бждеш сжпруга на Доброто?“

Джщерята се сжгласила и станало тжй, както желаял царя.

Минало доста време. Доброто си живело в мир и щастие. Веднаж, както му бил обичая, отишло да споходи конете. Не щеш ли, там срещнало стария си другар — Злото. То не вярвало на очите си.

— Какво чудо! Как стана тжй, че ти да стигнеш толкоз високо? — запитало Злото.

Доброто разказало целата история на станалото.

— Ах, добавило Злото, отведи ме, моля ти се, в онази голема гора; може би и аз да стана като тебе богат и голедец. Спомняш ли си? Аз ти извадих очите, отрезах ти ушите, оставих те в голямата гора и ето на: ти стана щастлив. Извади ми и ти очите, отрежи ми и ти ушите, отведи ме в гората и ме остави там, както аз те оставих! . . .

— Щом искаш, така да бжде, отвжрнало Доброто.